



Maribor, 11. februar 2016

**DRŽAVNI ZBOR RS**

Šubičeva ulica 4  
1000 Ljubljana

[gp@dz-rs.si](mailto:gp@dz-rs.si)

**Zadeva: Stališče SOS na Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijskih zemljiščih (ZKZ-E), prva obravnava, EPA 995 - VII**

Skupnost občin Slovenije vam v nadaljevanju posreduje stališča na Predlog zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijskih zemljiščih (v nadaljevanju: ZKZ-E). Uvodoma izpostavljamo in opozarjamo, da nekatera določila predlaganih sprememb enormno posegajo v izvirne pristojnosti in finančna sredstva lokalnih skupnosti, kar je v neskladju z Ustavo RS in Zakonom o lokalni samoupravi. Nesprejemljiv je sprejem takšnih predpisov, ki nalagajo občinam dodatne naloge in dodatne finančne obveznosti, ob že tako znižani višini povprečnine in ko bi se naj iskali izvedbeni in sistemski ukrepi za znižanje stroškov delovanja občin. Menimo, da je takšno ravnanje pripravljavcev predpisa iz tega vidika nedopustno in dvolično. Zato verjamemo, da bo zakonodajni organ upošteval in potrdil oz. sprejel v nadaljevanju podane pripombe.

Pripombe in pomisleki na ZKZ-E, ki so jih soglasno sprejeli strokovni sodelavci SOS znotraj Komisije za kmetijstvo in razvoj podeželja pri SOS:

- **k 2. členu predloga ZKZ – E in drugim členom v zvezi z urejanjem trajno varovanih kmetijskih zemljišč**

Poudarjamo, da imajo občine v OPN-jih natančno opredeljena najboljša kmetijska in druga kmetijska zemljišča. Nova določitev rangiranja kmetijskih zemljišč (najboljša kmetijska zemljišč nasproti trajno varovanim kmetijskim zemljiščem, ostala kmetijska zemljišča) bi pomenila neskladje s trenutnim stanjem kmetijskih zemljišč v OPN-jih, kot ga predvideva Zakon o prostorskem načrtovanju. Določitev trajno varovanih in ostalih kmetijskih zemljišč, preko strokovnih podlag in elaboratov, ki so jih občine dolžne upoštevati pri izdelavi OPN, bi pomenila občutno podaljšanje sprejema OPN, kar je nedopustno.

Nujno je potrebno uskladiti spremembe in dopolnitve Zakona o kmetijskih zemljiščih z veljavno zakonodajo s področja prostorskega načrtovanja, predvsem glede terminologije plansko določenih kmetijskih zemljišč in predlaganih trajno varovanih kmetijskih zemljišč. Ob tem se postavlja vprašanje, kdo bo kril stroške revidiranja OPN, v kolikor bodo trajno varovana in ostala kmetijska zemljišča preko strokovnih podlag in elaboratov določena po sprejetju OPN, na podlagi novih določitev vrst kmetijskih zemljišč.

Iz zgoraj navedenega izhaja ponovno opozorilo na potrebno celotno usklajenost predloga zakona z novo zakonodajo s področja urejanja prostora. Zakon o prostorskem načrtovanju bi moral postati krovni zakon, vsaj na področju prostorskih posegov v prostor in gradnje na kmetijskih zemljiščih.

Gre namreč za vsebinsko izredno povezano zakonodajo, zato je z vidika uporabnikov teh zakonov vsebinska usklajenost nujna. Prav tako bi tak zakon moral biti v delu, ki se ukvarja s prostorskim načrtovanjem in graditvijo objektov, usklajen z ministrstvom pristojnim za prostor in za graditev. Da je temu tako, iz predloga ni možno razbrati.

– **k 29. členu predloga ZKZ – E in drugim členom glede področja urejanja namakalnih sistemov**

S spremembo 89. člena in drugih členov s področja urejanja namakalnih sistemov (v nadaljevanju: NS) se lokalnim skupnostim nalagajo dodatne naloge in obveznosti, in sicer izgradnja velikih NS, lastništvo NS ter nova javna služba vzdrževanja in upravljanja NS.

Do sedaj so bili veliki NS v lasti države, v prihodnosti izgradnja novih državnih NS ni predvidena. Lastninska pravica že obstoječih državnih namakalnih sistemov pa se v predlogu lahko prenese na lokalno skupnost. Tako so sedaj predvideni le namakalni sistemi v lastništvu občine ali zasebnikov. Za upravljanje, vzdrževanje in delovanje javnih namakalnih sistemov bi bila v prihodnje pristojna lokalna skupnost, ki bi to nalogo izvajala kot javno službo, in sicer za obdobje najmanj 20. let kot je amortizacijska doba posameznega namakalnega sistema. Občinam bi se naj sicer zagotovila finančna sredstva za izgradnjo namakalnih sistemov na podlagi razpisov (sredstva povrnjena v višini 100%). Kot je prikazano v ureditvah v drugih pravnih sistemih, v drugih državah so NS največkrat zasebni ali pa tudi v državni lasti, nobena ureditev pa ne nalaga bremena občinam.

Zato je stališče sledeče:

- 1. Ugotavlja se, da se s predlogom zakona nalagajo nove naloge/obveznosti lokalnim skupnostim, kar je v nasprotju s 140. členom Ustave RS, ki določa, da država lahko z zakonom prenese na občine opravljanje posameznih nalog iz državne pristojnosti, če za to zagotovi tudi potrebna sredstva. Pripravljaivec pa v predlogu navaja, da za izvajanje zakona ni treba zagotoviti dodatnih finančnih sredstev v državnem proračunu in da predlog nima posledic za druga javna finančna sredstva. Občinam**

se v skladu z navedenim morajo v primeru prenosa nalog obvezno zagotoviti dodatna sredstva s strani države.

2. Dvomljivo je, da bodo lokalne skupnosti res dobile v celoti povrnjena sredstva, pridobljena na podlagi razpisov, namreč pretekle izkušnje kažejo, da se sredstva nakazujejo z zamikom ali pa se sploh ne.
3. Ocenjuje se, da posamezni finančno šibki kmetje ne bodo oz. ne bodo zmogli plačevati takšnih vzdrževalnih stroškov, kar bi imelo za posledico še dodatne finančne izgube za občine.
4. Ugotavlja se, da je le država tista, ki lahko poenoteno ureja in vodi sistem, namreč v primeru prenosa obveznosti bi občine kot samoupravne lokalne skupnosti, urejale zadevo samostojno in bi zato lahko različno ravnale. Zato naj se v skladu s temeljnim načelom enakopravnosti, zagotovi enaka obravnava vseh lastnikov kmetijskih zemljišč tako, da ostane lastnica namakalnih sistemov država. Posamezne občine nimajo dovolj lastnih sredstev ali niso kreditno sposobne in ne bi zogle izvesti novega bremena, kar bi imelo za posledico diskriminatorno ravnanje.
5. Možna rešitev je ta, da se tisti, ki imajo interes pridelovati hrano za tržne namene, združijo v interesna združenja (kot npr. v obliki zadruga) in tako kandidirajo za finančna sredstva na nivoju države. S čimer se bo dejansko izkazal interes za namakanje in posledično dobro gospodarjenje z namakalnimi sistemi.
6. Dosedanja praksa, ko javno službo upravlja Sklad kmetijskih zemljišč in gozdov RS, se je izkazala za slabo in tudi občine nimajo in ne morejo zagotoviti strokovnega kadra, ki bi lahko pokrival samo upravljanje namakalnih sistemov. Zato se predlaga, da se upravljanje namakalnih sistemov prepusti strokovnjakom oz. strokovno usposobljenim na tem področju.
7. Predlog v zvezi z namakalnimi sistemi ne vzdrži sistema državnih pomoči in pomoči de minimis v skladu s pravili EU.
8. Poudarja se, da javna služba temelji na enakopravnem obravnavanju posameznikov, dostopnosti do storitev. Z javno službo se zadovoljujejo javne dobrine in storitve, ki jih v javnem interesu trajno in nemoteno zagotavlja država oz. občina. V predlaganem primeru pa bi bila le ta namenjena ožjemu krogu tržnih pridelovalcev hrane, in še to v primeru njihovega soglasja.
9. Ugotavlja se, da je edini razlog za takšno spremembo predpisa slabo dosedanje gospodarjenje države z namakalnimi sistemi.

Zato se glede na ugotovitve in obrazložitve ostro nasprotuje predlogu zakona v delu, kjer se lokalnim skupnostim nalaga dodatne naloge in obveznost: izgradnja namakalnih sistemov, lastništvo nad namakalnih sistemov ter dolžnost upravljanja, vzdrževanja in delovanja namakalnih sistemov.

**Samo v primeru, da bo država zagotovila sredstva v skladu s 140. členom Ustave RS v celoti tako za investicije, vzdrževanje, upravljanje ter izvajanje javne službe, se lahko te naloge prenesejo na občine.**

– **k 22. členu predloga ZKZ – E in drugim členom glede osuševalnih sistemov**

Ugotavlja se, da je država pri reševanju težav pri osuševalnih sistemih prevzela rešitve na drug način kot pri namakalnih sistemih. Torej da se lastninska pravica na primarni odvodnji osuševalnega sistema lahko prenese na lokalno skupnost, v koliko ta interesa ne izkaže pa se lahko prenese na osuševalno zadrugo.

Torej gre za dve popolnoma različni rešitvi in razlog za takšno ravnanje države ni razviden.

– **k 14., 18. in 20. členu predloga ZKZ – E v zvezi s postopkom komasacije, zahtevne agromelioracije in agromelioracije na komasacijskem območju**

14., 18. in 20. člen predloga med drugim določajo tudi kateri dokumenti so potrebni za začetek postopka komasacije, zahtevne agromelioracije in agromelioracije na komasacijskem območju. Novo je to, da je za začetek postopka potrebno priložiti **upravno overjene izjave** o strinjanju s postopkom. V dosedanjih postopkih komasacije in agromelioracije overjanje podpisov ni bilo potrebno. V obdobju PRP 2007 – 2013 se je izvedlo 51 komasacijskih in 21 agromelioracijskih postopkov skupno na več kot 13.000 ha kmetijskih zemljišč (10.000 ha komasacija in 3.600 ha agromelioracija) v skupni vrednosti cca 15.5 milijona eurov. Če pa upoštevamo izvedene komasacijske in agromelioracijske postopke pred letom 2007 pa lahko govorimo o posegih na več kot 40.000 ha, ki so bili uspešno izvedeni in zaključeni brez overjenih izjav. V vseh končanih postopkih ni bilo dvoma v pristnost pridobljenih izjav za začetek postopkov (tudi v prejšnjem obdobju ne, ko je bilo za začetek postopkov potrebno pridobiti 80% soglasij). Vsi postopki so se začeli s podpisanimi izjavami lastnikov (brez overitve) in so bili tudi uspešno zaključeni.

Vsi trije postopki se začnejo z izdano odločbo Ministrstva za kmetijstvo (zahtevna agromelioracija in agromelioracija na komasacijskem območju) in pristojne upravne enote (komasacija) na kateri je možno podati pritožbe tako, da je izjava samo izraz volje za začetek postopka.

Overjanje podpisov pomeni resno birokratsko oviro pri postopku za lastnike zemljišč in kot se je do sedaj izkazalo kot popolnoma nepotrebno (glej zgoraj).

Za lastnike zemljišč to pomeni nepotreben strošek: strošek overitve, strošek prevoza in zamujenih delovnih ur. Treba je poudariti, da so nekatera območja lahko oddaljena tudi par deset kilometrov od upravne enote, kjer bi lahko upravno overili podpisano izjavo. Problem je tudi dostop do upravne enote, saj je veliko lastnikov v postopku komasacije in agromelioracije starejših, ki niti nimajo svojega prevoza in bi za prevoz morali prositi oddaljene sorodnike ali pa sosede, kar pa zopet povzroča nezanemarljive stroške. Zaradi upravne overitve se bo začetek postopkov močno podaljšal. Lastnike kmetijskih zemljišč bodo tako dlje čakali na postopke komasacije in agromelioracije in s tem na znižanje stroškov

obdelave zemljišč. S tem bi tudi ogrozili črpanje evropskih nepovratnih sredstev, ker bi se začetni postopki preveč zavlekli in lahko bi se tudi zgodilo, da na nekaterih območjih ne bi dosegli dovolj soglasij za začetek postopkov zaradi overitve podpisov.

*Primer: komasacija v površini 694 ha ima 805 lastnikov. Soglasja so bila zbrana v par mesecih. Soglasja so zbirali člani komasacijskega odbora, ki so jih na sestanku izvolili lastniki kmetijskih zemljišč. V primeru overitve podpisov na izjavah o strinjanju pa si ne predstavljamo, kako bo občina kot investitor pridobila potrebne overjene podpisane izjave.*

**V skladu z vsem navedenim se predlaga, da se v 14., 18. in 20. členu predloga zakona briše besedna zveza »upravno overjene«.**

Prav tako 14., 18. in 20. člen predloga med drugim določajo tudi kateri dokumenti so potrebni za začetek postopka komasacije, zahtevne agromelioracije in agromelioracije na komasacijskem območju. Novo je to, da se sedaj zahteva, da seznam lastnikov vsebuje tudi podatek o Enotni matični številki lastnikov zemljišč - EMŠO.

Izdelovalci dokumentacije, ki jo navaja 14., 18. in 20. člen (geodetska podjetja, kmetijska podjetja, ...) imajo dostop do uradnih evidenc (Zemljiška knjiga, Geodetka uprava RS, Centralni register prebivalstva) vendar nimajo dostopa do podatka o EMŠO. Dostop do podatka o EMŠO imajo občine, ki so praviloma investitorji komasacije in agromelioracije oz. lastniki kmetijskih zemljišč sami. Za izdelavo dokumentacije je potrebno ustvariti bazo podatkov z EMŠO, kar pa je lahko v nasprotju z Zakonom o varovanju osebnih podatkov.

Uvedba podatka o EMŠO naj bi bila potrebna zaradi enolične identifikacije lastnika zemljišč. Menimo, da je zato dovolj podatek o dnevu, mesecu in letu rojstva, ki pa je podatek, ki ga lahko pridobijo izdelovalci dokumentacije. Zelo majhna je verjetnost, da se je na isti datum rodilo več oseb z enakim imenom in priimkom.

**Zato se predlaga črtanje besede »EMŠO« v 14., 18. in 20. členu predloga zakona.**

Do sedaj je vrednotenje zemljišč v komasaciji izvajal strokovnjak agronomske stroke. V obdobju Programa razvoja podeželja 2007 – 2013 se je vrednotenje zemljišč v komasacijskem postopku izvedlo na 10.000 ha zemljišč in to brez posebnosti in problemov.

Novo je to, da lahko sedaj vrednotenje zemljišč v komasacijskem postopku izvajajo samo sodni cenilci kmetijske stroke, ki so imenovani v skladu z zakonom, ki ureja sodišča, ali pooblaščen ocenjevalci vrednosti nepremičnin, ki imajo dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja revidiranje in, ki imajo tudi pooblastilo za bonitiranje v skladu z zakonom, ki ureja evidentiranje nepremičnin

Če primerjamo 13. in 15. člen predloga je evidentno, da je gornji odstavek samo prepisan iz 13. člena in dodan v 15. člen. Člena nista primerljiva, saj 13. člen govori o vrednotenju zemljišč za potrebe odkupa in gradnje objektov državnega oziroma lokalnega pomena, 15. člen pa o vrednotenju zemljišč v komasacijskem postopku. V komasacijskem postopku ne gre za pravni

promet z zemljišči saj se zemljišča ne prodajajo ampak samo menjavajo. Tudi način oz. metodologija vrednotenja zemljišč je v obeh postopkih popolnoma drugačna.

Vrednotenje v postopku komasacije se opravi le za čas postopka in samo za menjavo zemljišč. Vrednotenje zemljišč je javno objavljeno in vsak lastnik je pisno povabljen na razgrnitev, kjer se mu vrednotenje razloži in lastnik lahko na vrednotenje poda pripombo, ki se v kasnejšem postopku obravnava in ustrezno dopolni, če je potrebno.

S predlogom spremembe Zakona o kmetijskih zemljiščih se bo postopek komasacije podražil, saj bo strošek vrednotenja v izvedbi sodnih cenilcev oz. pooblaščenih ocenjevalcev vrednosti nepremičnin z izpitom iz bonitiranja občutno dražje kot je bilo sedanje vrednotenje, saj priznani stroški za izdelavo vrednotenja zemljišč v komasaciji, ki so določeni s katalogom stroškov v okviru Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano ne upoštevajo spremembe, ki jo prinaša za sprememba Zakona o kmetijskih zemljiščih.

**Predlaga se, da se iz 15. člena predloga črta celotni tretji odstavek " Vrednotenje kmetijskih zemljišč po tem členu lahko izvajajo sodni cenilci kmetijske stroke, ki so imenovani v skladu z zakonom, ki ureja sodišča, in ki imajo pooblastilo za bonitiranje v skladu z zakonom, ki ureja evidentiranje nepremičnin."**

**In se nadomesti z odstavkom " Vrednotenje kmetijskih zemljišč po tem členu lahko izvajajo strokovnjaki kmetijske stroke, ki imajo pooblastilo za bonitiranje v skladu z zakonom, ki ureja evidentiranje nepremičnin."**

Zgoraj navedene spremembe Zakona o kmetijskih zemljiščih uvajajo nepotrebne administrativne ovire in rušijo dobro prakso izvajanja komasacij in agromelioracij, ki se je dokazala z uspešnim črpanjem Evropskih sredstev in uspešno izvedbo postopkov v obdobju Programu razvoja podeželja 2007 – 2013.

Zgoraj navedene spremembe Zakona o kmetijskih zemljiščih bodo investitorjem (občinam) ter lastnikom kmetijskih zemljišč zelo otežilo delo in jim nakopalo dodatne stroške pri izvedbi. Postopek samega pridobivanja soglasij se bo podaljšal.

V primeru, da sodni cenilci kmetijske stroke, ki so imenovani v skladu z zakonom, ki ureja sodišča, ali pooblašчени ocenjevalci vrednosti nepremičnin, ki imajo dovoljenje v skladu z zakonom, ki ureja revidiranje in, ki imajo tudi pooblastilo za bonitiranje v skladu z zakonom, ki ureja evidentiranje nepremičnin, ne bodo soglašali z višino sredstev za izdelavo elaborata vrednotenja na komasacijskem območju, ki jih je občina pridobila na Javnem razpisu in na podlagi vrednosti iz kataloga stroškov Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, bo morala občina iz svojega proračuna pokriti razliko v ceni izvedbe, kar je v sedanjih zaostrenih finančnih razmerah za občine nesprejemljivo.

- **k 8. členu predloga ZKZ – E v zvezi z razbremenitvijo odgovornosti lastnika, zakupnika ali drugega uporabnika kmetijskega zemljišča**

Predlaga se, da se za petim odstavkom doda nov šesti odstavek, ki se glasi:

*»Za desetim odstavkom se doda nov enajsti odstavek, ki se glasi:*

*»Oseba, ki ni lastnik, zakupnik ali drug uporabnik kmetijskega zemljišča, uporablja kmetijska zemljišča na lastno odgovornost.«.«*

#### **Obrazložitev:**

Po določi prvega odstavka 5. člena Zakona o kmetijskih zemljiščih mora lastnik, zakupnik ali drug uporabnik kmetijskega zemljišča na svojih, zakupljenih ali drugače dodeljenih neobdelovalnih kmetijskih zemljiščih tretjim osebam (osebe, ki niso lastnik, zakupnik ali drug uporabnik kmetijskega zemljišča) omogočiti prost prehod čez svojo nepremičnino. Predlog dopolnitve 8. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijskih zemljiščih z novim enajstim odstavkom 7. člena Zakona o kmetijskih zemljiščih lastnika, zakupnika ali drugega uporabnika kmetijskega zemljišča razbremeni odgovornosti za aktivnosti tretje osebe na njihovih zemljiščih.

Lastnik ne more biti odgovoren za kakršen koli škodni dogodek, ki nastane tretji osebi na zasebni nepremičnini. Tretje osebe se morajo v vsakem trenutku zavedati, da so prisotne na tuji nepremičnini (zasebna lastnina je ustavna kategorija), ki lastniku prinaša pravice (upravičenja za gospodarjenje z nepremičnino) in obveznosti (davčne obveznosti, obveznost določenega ravnanja z nepremičnino po področnih predpisih). Tretje osebe se morajo na tuji nepremičnini vesti samoodgovorno in upoštevati vsa navodila ter opozorila lastnika, zakupnika ali drugega uporabnika nepremičnine (npr. opozorilo zaradi paše živali).

Trije zakoni v Republiki Sloveniji s smiselno enako vsebino, kot je predlagano s tem amandmajem, določajo razbremenitev odgovornosti lastnika nepremičnine za škodo, ki nastane tretjim osebam na njegovi nepremičnini:

1. Zakon o ukrepih za odpravo posledic žleda med 30. januarjem in 10. februarjem 2014 (Uradni list RS, št. 17/14 in 14/15 – ZUUJFO)

21. člen opredeljuje izključitev odgovornosti za škodo obiskovalcem gozdov: »Do 31. decembra 2016 osebe na lastno odgovornost dostopajo v gozd.« Člen je bil v postopku sprejemanja predpisa obrazložen z naslednjim: »V skladu z Zakonom o gozdovih je posameznikom dovoljen prost dostop v gozd. Gozdovi bodo predstavljali nevarnost zlasti zaradi poškodovanega drevja do 31. 12. 2016. Nevarnost za obiskovalce je realna, ni pa mogoče pričakovati, da bodo lastniki gozdov odgovarjali za škodo, ki bi obiskovalcem utegnila nastati, zlasti še, ker je splošno znano, da je hoja po poškodovanih gozdovih v tem obdobju nevarna. Poleg tega lastniki gozdov nevarnosti niso povzročili sami, odprava nevarnosti pa bo trajala daljše časovno obdobje.«

2. Zakon o planinskih poteh (Uradni list RS, št. 61/07)

Široko in nazorno je razbremenitev odgovornosti opredeljena v Zakonu o planinskih poteh. Planinska ureditev lahko služi za zgled tudi pri določanju splošne razbremenitve

odgovornosti lastnika zemljišča, zlasti prvi in drugi odstavek 5. člena, ki določata uporabo planinskih poti: »(1) Uporabniki uporabljajo planinske poti na lastno odgovornost. (2) Uporabniki planinskih poti morajo pri uporabi planinskih poti ravnati samoodgovorno in odgovorno do drugih tako, da ne ogrožajo ali poškoduje sebe ali drugega.«

3. Zakon o gozdovih (Uradni list RS, št. 30/93, 56/99 – ZON, 67/02, 110/02 – ZGO-1, 115/06 – ORZG40, 110/07, 106/10, 63/13, 101/13 – ZDavNepr, 17/14 in 24/15)

Glede uporabe gozdnih cest na lastno odgovornost tretjih oseb je jasen prvi odstavek 39. člena Zakona o gozdovih: »Gozdne ceste praviloma lahko uporabljajo tudi drugi uporabniki, morajo pa biti označene, da so gozdne ceste in da jih drugi uporabniki uporabljajo na lastno odgovornost.«.

Predlog dopolnitve 8. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o kmetijskih zemljiščih je pripravljen tudi z namenom po spremembi predpisov, ki urejajo (gorsko) kolesarjenje v Sloveniji. V juliju 2014 se je oblikovala neformalna delovna skupina predstavnikov kolesarjev ter lastnikov kmetijskih in gozdnih zemljišč, katere namen je bil poiskati kompromisne rešitve za uporabo naravnega okolja med vsemi vključenimi deležniki, nato pa odločitve predlagati zakonodajalcu. Zaznala se je namreč potreba po ureditvi tega področja, zlasti zaradi prednosti, ki jih kolesarjenje lahko predvsem v smislu trajnostnega turizma prinese podeželju. Med nevladnimi organizacijami - predstavniki kolesarjev ter predstavniki lastnikov kmetijskih in gozdnih zemljišč, je bilo doseženo soglasje, da se kolesarjenje uredi po načelu »kolesari se lahko po utrjenih poteh, če temu ne nasprotuje lastnik ali upravljavec poti«, kot že določa Zakon o ohranjanju narave. Ugotovljeno je bilo, da bodo zasebni lastniki nepremičnin praviloma dovolili uporabo svojih nepremičnin za kolesarjenje, če se v zakonodaji jasno opredeli, da lastnik na svojem kmetijskem ali drugem zemljišču ni odgovoren za aktivnosti in ravnanja tretje osebe. V septembru 2015, ko je z delom pričela delovna skupina za ureditev gorskega kolesarjenja v Sloveniji pri Ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo, so bili sklepi neformalne delovne skupine za ureditev (gorskega) kolesarjenja povzeti kot osnova za nadaljnje delo.

#### – **pubuda glede vrednotenja zaščitenih kmetij**

Občine v slovenski Istri, se srečujejo s problematiko v zvezi s vrednotenjem zaščitenih kmetij, namreč trenutni pogoji po sedaj veljavnem zakonu, so neživljenjski. In sicer zakon dovoljuje prodajo dela kmetije pod pogojem, da se za prodano velikost zemljišča kupi nadomestno zemljišče. Takih zemljišč je pa na slovenski obali zelo malo, cene pa previsoke.

Zato se predlaga, da se pozove pripravljavce, da se najde nekakšen modus reševanja vrednotenja kmetijskih zemljišč glede na specifičnost lege zemljišča, v primeru sklepanja pravnih poslov v zvezi s prometom s kmetijskimi zemljišči.

---

Dodatno podajamo še pripombe prejete s strani občin članic SOS:



– k 20. členu predloga ZKZ – E – sprememba 81. člena

V točki b) 6. odstavka predlaganega spremenjenega 81. člena se predlaga črtanje besedne zveze: »v kakšnih količinah in na katerih lokacijah;«, tako da se točka b) glasi:

»b) predlog idejne zasnove ureditve komasacijskega območja ali sklep o potrditvi idejne zasnove ureditve komasacijskega postopka. Iz predloga idejne zasnove ureditve komasacijskega postopka oziroma potrjene idejne zasnove ureditve komasacijskega postopka mora biti **razvidno, katera agromelioracijska dela so na komasacijskem območju predvidena;**«

**Obrazložitev:**

Komasacijski postopek ima naravo upravnega postopka, ki ga vodi pristojna upravna enota, zaradi česar lahko tekom izvajanja komasacije vsi komasacijski udeleženci podajo svoje mnenje in želje na predlog idejne zasnove komasacijskega območja.

Tako predstavlja predlog idejne zasnove nek osnutek vseh agromelioracijskih del, ki so v komasaciji predvidena. Izhajajoč iz narave in bistva upravnih postopkov se tako agromelioracijska dela točno izoblikujejo po končanju razgrnitve elaborata predloga idejne zasnove, ko se obravnavajo vse pripombe udeležencev v komasacijskem postopku. Na podlagi izkušenj že izvedenih komasacij se, zaradi odločitev upravnih enot oz. komasacijskih komisij, ki obravnavajo pripombe in predloge na razgrnjen predlog idejne zasnove ureditve komasacijskega območja, tako v komasacijskem postopku pogosto spreminjajo v predlogu idejne zasnove ureditve komasacijskega območja predvidena agromelioracijska dela (predvsem potna mreža). Iz navedenega izhaja, da je v predlogu za uvedbo agromelioracije na komasacijskem območju nemogoče že v naprej določiti v kakšnih količinah in na katerih lokacijah se agromelioracijska dela predvidevajo.

– k 29. členu predloga ZKZ – E – sprememba 89. člena

Predlaga se dodatna dopolnitev 29. člena predloga in sicer, da je nujna gradnja malih akumulacij, ki ne povzročajo bistvenega vpliva na okolje, zagotovljena pa bi bila tako poplavna varnost kot bilanca vode za namakanje. Država oz. resorno ministrstvo mora pripeljati vodo za namakanje do njivskih kompleksov, postaviti hidrant s števcem porabljene vode za evidenco in plačilo vode ter zagotoviti časovnico in način namakanja. To bi bil dejanski prispevek k učinkoviti rabi vode in samooskrbi hrane ter učinkoviti porabi državnih in evropskih sredstev. Ministrstvo mora zagotoviti temeljni cilj Evropske direktive-zagotavljanje vodnega kroga in upravljanje z vodotokom od povirja do izliva, kjer je jasno zapisano, da mora s posameznim vodotokom upravljati odbor, ki je sestavljen iz: vodarjev, kmetov, gospodarstvenikov, energetikov in prebivalcev, torej vseh, ki na posamezen vodotok gravitirajo in od te vode živijo.

**Obrazložitev:**

S tem se zagotavlja pravica do vode za namakanje in poplavna varnost na kmetijskih zemljiščih. Cilj celovitega upravljanja mora biti varovanje in raba vode ,kjer vsi zainteresirani usklajujejo posege v vodni prostor. Vizija vseh strokovnih institucij na področju voda mora postati združevanje raziskovalno –razvojnega aplikativnega dela ter skupno nastopanje na področju integralnega uresničevanja trajnostnega upravljanja voda še intenzivneje povezovati s sorodnimi strokami. Državna politika, strategija in načrti na področju upravljanja z vodami, morajo konkretizirati rabe, urejanje in varovanje voda ter združiti interese v skupno dobro. Pripraviti je potrebno ukrepe, ki bodo izvedljivi in ekonomsko učinkoviti. Ne smemo izvajati ukrepov za ozek sektorski namen, ampak jih povežemo v skupen paket ,kjer rešujemo poplave, to je poglobljanje rečnega dna, izgradnjo jezov, biodiverzitetu, krajino, energetska rabo in druge rabe kot celoto, ki bo ponudila rešitve tudi za probleme namakanja, omogočila bogatenje podzemnih zalog vode in razvoj gospodarskih dejavnosti ter turizma.

\*\*\*

V skladu z vsem navedenim pričakujemo, da bo zakonodajalec potrdil uvodno ugotovitev SOS in temu primerno ravnal v postopku v zvezi s sprejemom ZKZ-E.

S spoštovanjem



Jasmina Vidmar  
Generalna sekretarka